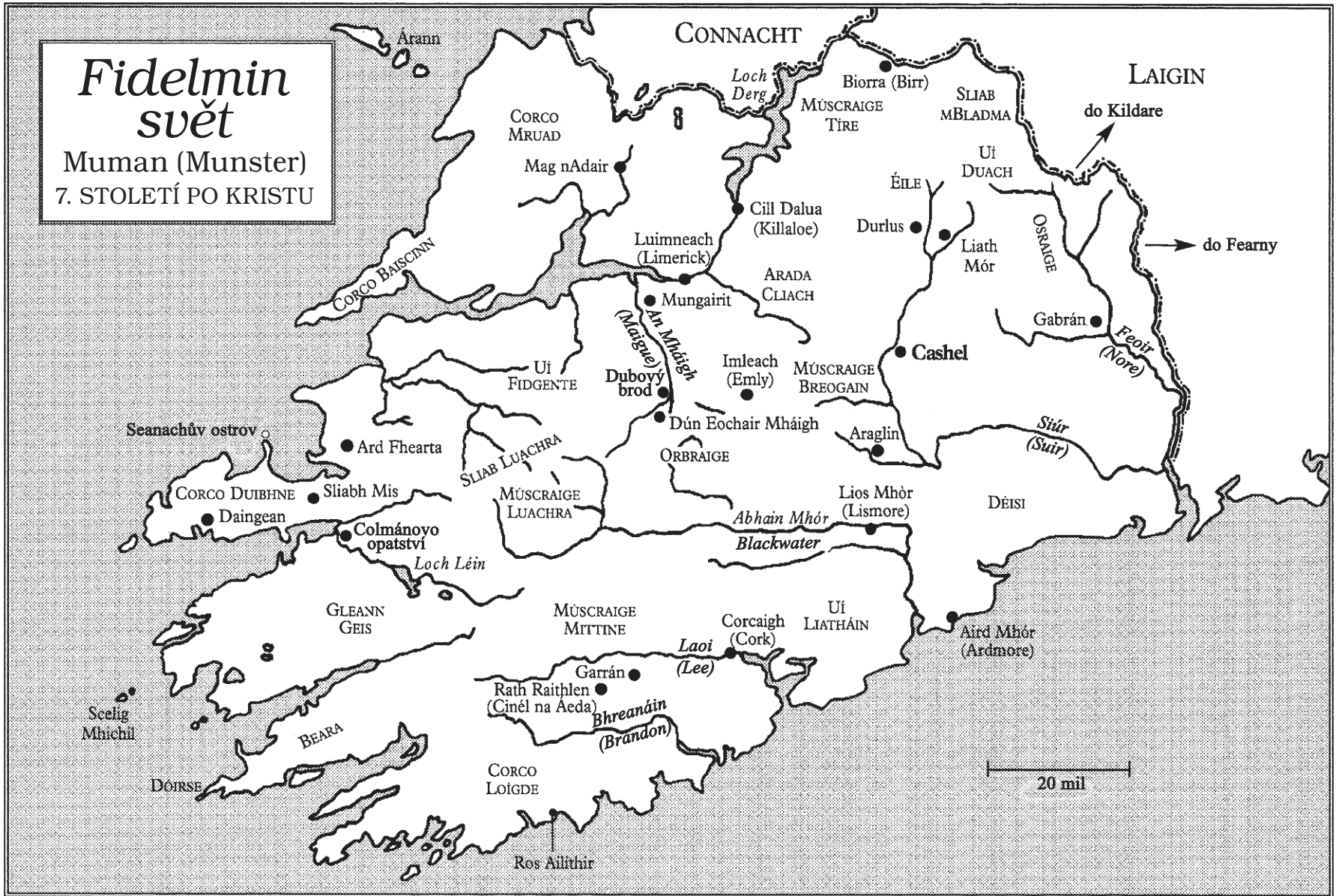

Fidelmin svēt

Muman (Munster)
7. STOLETÍ PO KRISTU

Sestra Fidelma z Cashelu, *dálaigh* neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf ze Seaxmund's Ham v Zemi jižního lidu, její společník

V Cashelu

Colgú, král Mumanu a Fidelmin bratr

Enda, bojovník z družiny Nasc Niadh, králův tělesný strážce

Na cestě do země lidu Uí Fidgente

Ciarnat, služebná v Dún Eochair Mháigh

Conrí, vojevůdce lidu Uí Fidgente

Socht, jeho pobočník

V Dún Eochair Mháigh

Donennach, vládce lidu Uí Fidgente

Brehon Faolchair, jeho vrchní soudce

Airmid, Donennachova sestra a dvorní lékařka

Ceit, *cenn-feadhna* neboli velitel Donennachových palácových stráží

Lachtna, strážný

Gormán, velitel tělesných stráží mumanského krále

Aibell, Gormánova žena

Étromma, Ciarnatina matka

Duchovní v pevnosti a v Nechtině společenství

Opat Nannid, opat z Mungairitu

Bratr Cuineáin, *réchtaire* neboli správce Mungairitu

Převor Cuán, *airseclap* neboli zástupce opata z Imleachu

Bratr Tuamán, *réchtaire* neboli správce opata z Imleachu

Bratr Mac Raith, písař z Imleachu

Bratr Máel Anfaid, písař z Imleachu

Bratr Éladach, *aistreóir* neboli dveřník Nechtina ,opatství'

Marban, stavitel mlýnů a Aibellin strýc

Deogaire ze Sliabh Luachra, náčelník lidu Luachair Deaghaidh

Voda byla temná, klidná a překvapivě teplá. Její mírný proud, který na těle cítil, ho ukolébával ke spánku. Mladý voják plul líně na hladině laskajícího toku a plně se odevzdával jeho vůli.

Jeho natažených prstů se dotkly něžné ruce, a vedle sebe uviděl nejasnou postavu své matky, jež mu plula po boku. Usmívala se na něho a to ho konejšilo. Na druhé straně byla štíhlá přítavná postava dívky, kvůli níž odešel z Cashelu, aby ji hledal. *Aby ji hledal?* Nad tou větou se zarazil. Kam ji šel hledat? Kde to vlastně je? Ale na tom nezáleží. Mírný proud ho unášel s sebou. Nechtěl už přemítat o žádných dalších otázkách.

A z hlubin mysli k němu náhle probleskla jakási vzpomínka. Rozrušila ho. Cítil, že by měl něco udělat – cosi naléhavého – neměl by tu jen tak líně odpočívat. Ale kde to vlastně je – a co že to má udělat? Měl přece něco důležitého vyřídit – předat jakési varování... Ale o jaké varování jde?

Obrátil se k usmívající tváři dívky, jež plula vedle něho. Její výraz byl svůdný, lákala ho k sobě blíž a blíž... a náhle se její obličej rozplynul a změnil v rozkládající se zkrvavené rysy osoby, již znal před nesmírně dávnou dobou. Jako ve snách si vybavoval, že dotyčná byla zavražděna a že z oné vraždy obvinili jeho. Jen Fidelma z Cashelu věřila v jeho nevinu. On totiž té ženě neublížil.

Ano, to je ono! Vražda! Musí varovat Cashel – musí varovat Fidelmu z Cashelu. Ale před čím?

Jakmile se mu tu zapomenutou myšlenku podařilo vylákat na hranici vědomí, uvědomil si, že mu k uším doléhají jakési vzdálené zvuky, hrubé mužské hlasy. Pokusil se je nevnímat, ale hlasy stále sílily, byly čím dál hlučnější a blížily se k němu.

V tu chvíli také pocítil dole na krku pronikavou bodavou bolest. Vzápětí se mu rozbušilo ve spáncích. Zaúpěl a silně vnímal, že má v ústech suchý a nepříjemný pocit.

Za malý okamžik poté pochopil další – že má tvář přimáčknutou k tvrdé prkenné podlaze. Jednu ruku měl napřaženou před sebou. Křik někde poblíž neustal, ale nesrozumitelná změť hlasů se nyní začínala oddělovat do jednotlivých slov.

„Vrahu! Odporný vrahu! Tys ho zabil!“

Gormán znovu zamrkal a teprve v tu chvíli se plně vynořil z konejšivé náruče vod, kterými ho dosud obestírala jeho mysl. Nad ním stál muž v řeholním rouchu a křičel na něho. Za stojící postavou viděl hromádku šatstva – ne, bylo to lidské tělo; tělo zbrocené krví.

Gormán se pokusil mírně nadzvednout. V té chvíli mu prsty zabloudily na střenku dýky ležící opodál. Když se pohnul, bolest za krkem zesílila – bylo to, jako by za ním někdo stál a tlačil mu do šíje špičkou meče.

Gormán znovu zaúpěl a ze všech sil se snažil vzpamatovat. Kde to je? Na nic si nevzpomínal, a ten mnich nad ním pořád stál a nepřestával křičet.

„Vrahu!“

Gormán si přejel okorálé rty stejně suchým jazykem.

„Kde to jsem?“ vypravil ze sebe s námahou.

„Kde to jsi?“ Hlas řeholníka tyčícího se nad ním zněl zlostně a nemilosrdně. „Ty, vojáku, jsi na cestě do pekel!“

* * *

Colgú, král mumanský, se prudce zarazil uprostřed kroku. Dosud neklidně přecházel po své soukromé komnatě, čelo ustaraně svraštělé a obličej stažený do chmurného výrazu, který se přičil jeho veselé a milé povaze. Když se ozvalo zaklepání na dveře, Colgú na místě ztuhl a napřímil se mírně v ramenu. Klepání se ozvalo znovu, ale nežli stačil odpovědět, dveře se otevřely.

Do komnaty vešla jeho sestra, Fidelma z Cashelu, a dveře za sebou zase zavřela.

„Poslals pro mne?“ zeptala se ho a jejím zelenomodrým očím neušlo, jak se bratr tváří úzkostně, ačkoliv se pokoušel nedat to na sobě znát. „Jak vidím, z Dún Eochair Mháigh k tobě doputovaly špatné zprávy.“

Colgú sebou poplašeně trhl. Odhrnul si z čela pramen sytých rudých vlasů – stejných, jaké měla jeho sestra –, a se zlostí v hlase se zeptal: „Tak ten posel už s tebou hovořil? Výslovně jsem mu zakázal, aby se o tom komukoliv byl jen zmínil. Nechám ho potrestat –“

„Ale no tak, bratře,“ přerušila ho Fidelma klidným tónem. „Nic mi neřekl, ale já si leccého všimla. Viděla jsem, že sem dorazil posel pod korouhví vládce Uí Fidgente a žádal o bezodkladnou audienci u tebe. Poté, cos s ním promluvil, jsi nechal poslat pro mě. A teď tě tu nacházím zachmuřeného, jako by na tobě ležela veškerá tíha světa. Jak jinak bych si to měla vysvětlit, nežli že ti onen posel přinesl špatné zprávy, a sice od vládce lidu Uí Fidgente, který podle posledních zvěstí právě pobývá ve své pevnosti v Dún Eochair Mháigh?“

Colgú se na okamžik zarazil, a potom z výšky usedl do opodál stojícího křesla. Všechno se pokaždé zdálo tak jasné, když mu to sestra vysvětlila. Pokynul jí, aby usedla naproti němu.

„Ano, jsou to opravdu prachšpatné zprávy,“ připustil potom ponurým hlasem. Obrátil se k malému odkládacímu stolku po straně a nalil si do poháru poctivou míru z hliněného džbánku. Fidelma s nespokojeností postřehla, že jde o *cormu*, poměrně silnou pálenku. To se jejímu bratrovi nepodobalo, aby si dopřával opojných nápojů ještě předtím, nežli slunce dosáhne nadhlavníku. Colgú beze slova naznačil rukou směr ke džbánu, jako by Fidelmě také nabízel, ale ta jen zavrtěla hlavou.

„Bude nejlepší, když mi tu špatnou zprávu bez otálení vyjevíš,“ vyzvala ho a sledovala, jak bratr polyká další doušek silného nápoje.

Colgúovy modré oči s ustaraným výrazem se setkaly se zkoumavým sestřiným pohledem; král si zhluboka povzdychl. „Ségdæ byl zavražděn.“

Fidelma na něho němě zírala, jako by ta slova sice slyšela, ale nechápala jejich význam.

Ségdæ byl opat imleašský, *comarb* neboli následovník blahoslaveného Ailbeho, vrchní biskup mumanský a nejvyšší duchovní poradce jejího bratra, krále Mumanu. Fidelmě s Colgúem připadalo, že ho znají celý život. Do úřadu opata byl zvolen po smrti svého předchůdce, opata Conainga, přesně před deseti lety. Působil jako poradce Cathala, jejich bratrance, když seděl na mumanském trůnu on, a když se králem stal Colgú,